© BJÖRN PEETERS

Editie: 2016
ISBN: 9789082568707

NUR: 340
D/2016/13,960/01

www.ateliers-claudine.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of andere, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, met uitzondering van korte passages bij besprekingen van het boek. Neem dan gerust contact op via de website van Ateliers Claudine indien je hier vragen over hebt.

De personages en de gebeurtenissen in dit boek zijn fictief; elke gelijkenis met echte personen en gebeurtenissen is toevallig.

Op kot met Jentel

in het eerste jaar

BJÖRN PEETERS

Ateliers Claudine

De complete reeks

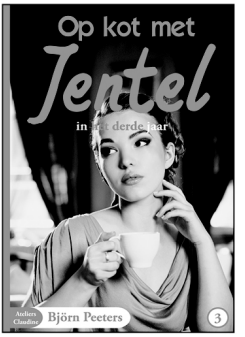

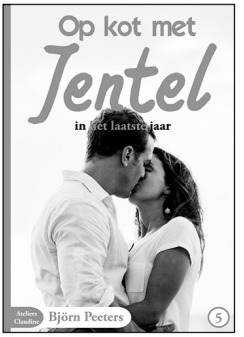

Op kot met Jentel

in het eerste jaar

Opgedragen aan eenieder die een goede vriend(in) probeert te zijn.

Hoofdstukken

Eindelijk op kot	9
Een beetje gezelligheid	19
De andere bewoners	25
Oude wasmachines	39
Klop! Klop!	43
Brandalarm	49
Aan het werk	55
Hete soep	61
De broers van Kitten	71
Chelsey op bezoek	81
Examens	95
Prinses en haar papa	103
De vriendinnetjes van Evert	111
Een zoethoudertje	117
Carla zoekt hulp	121
Twee feestjes	127
Kitten is het beu	141
Donkere gedachten	145
Mama Ling	155
Paasvakantie	161
Prinses bakt ze bruin	179
De laatste dagen op kot	185
Op gesprek	189
Het einde van het schooljaar	201

Eindelijk op kot

Jentel had de dagen afgeteld en nu was het eindelijk zover: de laatste examens waren achter de rug en de zomervakantie was begonnen. De meeste studenten die zoals Jentel hun middelbare studie hadden afgewerkt, brachten de vakantie thuis door of, als ze daar het geld voor hadden, maakten een reis. Jentel niet. De eerste dag van de zomervakantie zei ze tegen haar moeder: “Ik wil al naar mijn kot vertrekken.” Haar moeder vond het goed en de volgende ochtend bracht ze Jentel al vroeg naar het station.

Zelfs de radiopresentator was nog niet goed wakker; hij kondigde een nummer verkeerd aan en Jentel merkte het. Ze glimlachte erom terwijl ze door het raam van de auto naar buiten keek. Behalve de muziek was er enkel het voorbijrazen van andere auto's op de snelweg te horen. Het was een kwartier rijden tot aan het dichtstbijzijnde treinstation en de hele rit lang spraken Jentel

en haar mama niet. Pas nadat ze de auto had geparkeerd, spraken ze weer tegen elkaar.

“Kom je dit weekend naar huis?” vroeg Jentels moeder.

"Nee, ik blijf op mijn kot." antwoordde Jentel.

Haar moeder knikte maar vroeg niet waarom. Jentel nam haar koffer uit de auto en was verbaasd toen haar mama zei dat ze samen met haar zou wachten tot de trein kwam. “Ben je bang dat ik niet op de trein stap, en met de bus terug naar huis kom?” vroeg Jentel. Haar mama fronste en vroeg wat ze daar mee bedoelde. “Je bent eindelijk bijna van mij verlost; misschien ben je bezorgd dat ik me op het laatste moment bedenk en kom je mee om ervoor te zorgen dat ik zeker op de trein stap.” zei Jentel.

“Altijd die gemene opmerkingen.” zei haar mama.

Ze spraken niet terwijl ze zaten te wachten, en namen kort afscheid toen de trein het station binnen denderde. “Nog even en dan is Chelsey ook het huis uit; dan hebben Chouchou en jij het huis voor jullie alleen. Dan hoef je niet meer te proberen stil seks te hebben.” zei Jentel. Dan tilde ze haar koffer van de grond en stapte de trein op. Ze keek nog een keer achterom, maar haar mama was al terug naar de auto aan het stappen.

Jentel was helemaal alleen in de treinwagon, maar naarmate ze dichter bij de stad kwamen, stapten er steeds meer mensen op de trein; mannen en vrouwen op weg naar hun werk maar geen andere studenten. In de stad zag Jentel wel andere studenten met een koffer slepen, maar die gingen allemaal de andere kant uit, naar het station toe. De laatste studenten die naar huis toe vertrokken om hun zomervakantie te beginnen. Jentel was de enige die haar koffer dieper de stad in sleepte, op weg naar haar kot.

Ze had haar kot nog nooit gezien, want haar mama had het voor haar uitgekozen, maar Jentel had de weg er naartoe al zo vaak opgezocht dat ze er zonder moeite naartoe kon stappen, ook al was

dit de eerste keer dat ze in deze grote, drukke stad kwam. Vanaf het marktplein volgde ze een winkelstraat tot aan de rivier, en toen ze die had overgestoken, stapte ze door de drukke straat die naar de oude stadspoort in het noorden leidde. In een zijstraat niet ver van die oude stadspoort, lag haar kot. Het bevond zich in een oud gebouw met in totaal dertig studentenkamers, verdeeld over drie verdiepingen. Een verdorde tuin scheidde het grijze gebouw van de straatkant. Jentel keek naar de verwelkte bloemen en de verdroogde struiken terwijl ze haar koffer over het pad trok. De wieltjes van de koffer maakten kabaal op de gebarsten stenen.

De brievenbussen in de hal zaten zo vol met reclamefolders dat er niets meer bij kon. Jentel keek welke brievenbus de hare was en trok er al de reclame uit. Onder de brievenbussen lag een stapel oud papier en daar gooide Jentel de reclame op. De deur naar binnen stond open en werd op zijn plaats gehouden door een opgerolde folder die eronder was geduwd. Er was een lift in het gebouw en daarin lag een man te slapen. Hij was blootsvoets, droeg geen hemd maar wel een onderbroek, en was zo diep in slaap dat hij niet wakker werd toen Jentel hem met haar voet porde. De man stonk naar zuur bier en Jentel stapte liever niet samen met hem in de lift, dus sleepte ze haar koffer de trap op.

Op het eerste zicht zag elke verdieping er hetzelfde uit. Vanaf de trap kwam je in een kleine hal. Recht tegenover je had je een groot raam dat zicht op de dorre tuin bood. Aan je linkerkant had je drie deuren; een leidde naar de toiletten, een andere naar de douches en de derde naar de keuken. Rechts strekte zich een lange en donkere gang uit, met links en rechts deuren. Dat waren de kamers en die leken op het eerste zicht verlaten te zijn. Op geen enkele van de verdiepingen hoorde Jentel een geluid en nergens zag ze iemand.

Op de derde verdieping stond de deur naar de keuken op

een kier. Jentel duwde de deur verder open en keek binnen. Ze zag dat er behalve een eetplaats ook een salonnetje was. Een koelkast of kookvuren zag ze niet, maar er was een gedeelte van de keuken dat Jentel vanuit de deuropening niet kon zien. Ze ging niet naar binnen om de keuken verder te verkennen, want het stonk er en de vloer was met allerlei smerigs bevlekt. “Mama toch; kon ze nu echt niks beter dan dit vinden.” mompelde Jentel. Ze was zeker dat haar moeder het allergoedkoopste kot in de stad had uitgekozen, zonder zich om iets anders dan de de prijs te bekommeren. Toen hoorde ze achter zich iemand hallo zeggen.

Jentel draaide zich om en zag dat er een meisje de trap op was gekomen. Ze was een hoofd groter dan Jentel, had lange donkerbruine haren en was onopvallend gekleed. Ze keek naar Jentel met kalme bruine ogen.

"Kom jij hier ook op kot zitten?" vroeg ze.

“Ja, ik ben Jentel.”

“Ik heet Carla – ik zou uit de keuken blijven als ik jou was, want ze is echt smerig.” Jentel vroeg haar of ze wist wanneer er een poetsvrouw kwam om de keuken schoon te maken. “Ik weet niet eens óf er iemand komt poetsen.” antwoordde Carla. “Heb je al eens met de kotbaas gesproken?” vroeg Jentel en Carla schudde haar hoofd. “Ik heb hem gesproken toen ik belde om te vragen hoe ik aan de sleutel kon komen; maar sindsdien niet meer. Jij bent de eerste die ik hier zie.”

“En die man in de lift?” vroeg Jentel.

Carla had geen weet van een man in de lift. “Ik ben bang in liften, dus ik heb gewoon de trap genomen.” zei ze. Dan toonde ze waar haar kamer was, en die van Jentel bleek die rechts daarnaast te zijn. De sleutel stak op de deur. “Zo was het bij mij ook.” zei Carla en ze ging met Jentel de kamer binnen, om te kijken hoe het ermee gesteld was. In elk geval was het er niet zo smerig als in de

keuken. De kamer was klein maar er was een wastafel, met een kleine spiegel erboven. Er was een ingebouwde kast. Bij het raam stond een bed, daarnaast een houten bureau en een stoel. Carla zei dat haar kamer er net zo uitzag, maar dan zonder stoel. En de muren hadden een andere kleur. De muren en zelfs het plafond in de kamer van Jentel waren een licht roze geschilderd.

"Dit lijkt wel de kamer van een klein meisje." zei Jentel, en ze wees naar het bed. "Volgens mij stond het hier vol met knuffels – honderden." zei ze. "Daar en hier, en daar aan het raam. Kun je het je voorstellen? En daar aan de muur hing het vol met posters van boybands, kan je het zien?"

Carla lachte vrolijk en dat deed Jentel glimlachen.

"Het is hier tenminste schoon." zei Carla.

"Hoe zit het met de douches?" vroeg Jentel.

"Nog erger dan de keuken."

"Hoe moeten we ons dan wassen?"

"Ik was mij in mijn kamer."

Jentel probeerde de kotbaas te bellen maar ze kreeg hem die dag niet meer te pakken. De volgende dag liepen ze hem beneden in de tuin tegen het lijf. De kotbaas was even groot als Jentel, had een hoekig gezicht, een dikke neus en twee kleine, starende oogjes die hun tijd namen om Jentel en Carla te bekijken. Hij had een brede borst en gespierde armen, maar ook een dikke buik die over zijn broeksriem hing. In zijn nek zagen de meisjes een tatoeage van een klauwende beer. De kotbaas sprak met een diepe stem en had een zwaar accent dat Jentel niet herkende. Hij deed haar denken aan een Russische militair uit een film die ze had gezien.

"Wat jullie naam?" beantwoordde hij hun begroeting.

Jentel zei hem haar naam en stelde dan Carla voor, waarna de man enkel knikte. Ondanks het vroege uur was hij in de tuin aan het werken – hij hield een spade vast en had net een kuil

gegraven. Naast hem lag een jong boompje op de grond, dat hij van zin was te planten. Jentel had medelijden met het boompje, want ze was zeker dat het niet lang meer te leven had, als hij het daar in de tuin plantte. Ze vroeg aan de kotbaas wanneer er iemand kwam om de keuken en de douches te poetsen.

"Woensdag." antwoordde de man.

"Oh, dat is morgen al." zei Jentel tegen Carla.

"Nee, eerste woensdag van september." zei de man.

"Dat is pas binnen twee maanden!" zei Jentel.

"Ja, poetsvrouw komt binnen twee maanden."

"Kan ze niet wat vroeger komen?"

"Nee, is op vakantie."

"De poetsvrouw?"

"Ja, ver weg, op reis."

Jentel geloofde er niets van, maar durfde hem niet te zeggen wat ze dacht. In een smerig kot leven was nog altijd beter dan terug naar huis moeten gaan; ze wilde niet riskeren dat hij haar op straat zou gooien. Ze vroeg hem wel of ze hun kamer in een andere kleur mochten schilderen. De kotbaas haalde zijn schouders op en zette het jonge boompje in de kuil die hij ervoor had gegraven. Jentel nam aan dat hij toestemming gaf en ze vroeg hem of hij borstels en verf voor hen had. De man keek haar verbaasd aan.

"Zomaar?" vroeg hij, alsof hij niet kon geloven dat ze hem net had gevraagd om hen iets *gratis* te geven. Jentel legde hem uit dat zij het werk zouden doen, als hij hen de spullen bezorgde. Dat was volgens haar een eerlijke verdeling. "Nee." zei de man. "Maar als jullie keuken en douche kuis; dan ik geef verf." Carla fluisterde Jentel in het oor dat ze de keuken wel wilde kuisen, maar dat ze geen voet in de douches zette." Jentel had de douches nog niet zelf gezien maar besloot op Carla's oordeel te vertrouwen.

“Enkel de keuken.” zei ze tegen de kotbaas.

“Oké, enkel keuken.” zei de man.

“Wanneer krijgen we de verf?” vroeg Jentel.

“Morgen, ik zal straks halen.”

Omdat ze niks anders te doen hadden, besloten de meisjes meteen met schoonmaken te beginnen. Ze kochten twee goedkope emmers, wat schuursponzen, afwasmiddel en schuurmiddel. Voor ze de keuken binnen gingen, knoopten ze allebei een zakdoek voor hun mond en neus. Ze droegen de hele tijd handschoenen, zodat ze niets in de keuken met blote handen moesten aanraken. Niet enkel de vloer maar ook de muren, de tafel en de kasten waren vuil en van de meeste smerigheid was niet meer te achterhalen wat de oorzaak ervan was. Jentel vond etensresten die zo oud waren dat ze geen herkenbare vorm meer hadden. Een keertje wees ze iets aan en vroeg aan Carla of zij kon raden wat het was.

“Een appel?” vroeg Carla.

“Ik dacht een paprika – een appel kan ook.” zei Jentel.

Het kostte hen een uur om alleen nog maar het vuil van de grond te rapen. “We zouden beter alles afbranden en een nieuwe keuken bouwen.” zei Jentel. “Dat is denk ik de enige manier om het hier ooit nog echt schoon te krijgen.” Maar eens ze de keuken grondig hadden opgeruimd en schoon geschrobd, en de bedorven lucht door de openstaande ramen naar buiten was ontsnapt, zag de keuken er best oké uit. De meisjes hadden zere knieën, schouders en handen, maar ze waren blij met het resultaat.

“Ik stink naar zweet.” zei Jentel.

“Spijtig dat we niet kunnen douchen.” zei Carla.

Het werken had hen hongerig gemaakt en Jentel dacht dat het leuk zou zijn om in de schone keuken te koken. Er waren vier grote elektrische vuren, en er waren potten en pannen. Er was zelfs een oven en hij werkte – dat had Jentel uitgeprobeerd. Jentel zei

dat ze wel zin had in spaghetti, maar ze hadden niet genoeg geld om al de ingrediënten te kopen. “Zouden we die emmers niet terug naar de winkel kunnen brengen en ons geld terugvragen?” vroeg Jentel zich af en Carla zei dat ze het niet wist.

Uiteindelijk kochten ze in een buurtwinkel enkel een zakje sandwiches en een pot confituur. Tijdens het eten leerden ze elkaar een beetje beter kennen. Carla vroeg aan Jentel waarom ze zo vroeg naar haar kot was gekomen. “Ik moest thuis weg.” zei Jentel. “Als ik daar nog een jaar moest blijven dan beging ik een ongeluk. Mijn moeder is echt verschrikkelijk – en de mannen die ze mee naar huis brengt zijn nog erger.”

“Zijn je ouders gescheiden?” vroeg Carla.

“Papa is het afgetrapt toen ik net was geboren; dan hebben ze het een jaar later nog eens samen geprobeerd. Daar is dan mijn zus Chelsey uit voortgekomen. Sindsdien hebben we niks meer van hem gehoord. Mama zegt dat hij met al ons geld is gaan lopen, dus volgens mij ligt hij nu op een jacht te zonnen, voor de kust van een tropisch eiland.”

“Carla lachte en Jentel lachte met haar mee.

“Zelfde vraag voor jou.” zei Jentel, en ze vroeg aan Carla of zij ook last had met haar ouders, dat ze zo vroeg naar haar kot gekomen was. “Ik heb mijn ouders verloren toen ik twee was.” zei Carla. “Er was niemand van familie of zo die me in huis wilde nemen, dus ben ik in een pleeggezin terecht gekomen. Eerst heb ik twee jaar bij een alleenstaande mama gewoond. Sie had een zoontje dat iets ouder was dan ik toen was. Ik herinner me hen niet meer maar dat is me jaren nadien verteld. Daarna heb ik bij een koppel zonder kinderen gewoond, maar daar moest ik weg, want die man sloeg mij. Op een keer moest ik naar het ziekenhuis, dat herinner ik me nog, omdat hij me had geslagen en ik was met mijn hoofd tegen de kast gevallen. Ik moest zeggen dat ik was gevallen, maar

dat zullen ze daar niet geloofd hebben, want nadien is de pleegdienst een ander pleeggezin voor mij beginnen zoeken. Maar het heeft nog meer dan een jaar geduurd voordat ik naar een ander gezin kon."

"*Een jaar*?" vroeg Jentel.

"Ze vonden niemand die mij wilde." zei Carla. "Maar na een tijd kon ik dan toch terecht bij een ander koppel, dat ook geen kinderen had, en daar ben ik gebleven. Dat zijn de mensen bij wie ik nu bij woon; het zijn eigenlijk mijn pleegouders maar voor mij zijn het gewoon mijn ouders."

"Knap dat je daar zo kalm over kan vertellen." zei Jentel.

"Meestal vertel ik daar niets over." zei Carla.

"Ik zal er betrouwbaar uitzien."

"Ja, jij ziet er wel betrouwbaar uit, dat is zo." zei Carla.

"Jij bent de enige die dat denkt." zei Jentel. "Maar ik snap niet wat dat te maken heeft met waarom je zo vroeg naar je kot bent gekomen – mag je niet meer bij je pleeggezin wonen nu je afgestudeerd bent?"

"Als je achttien wordt, dan ben je geen pleegkind; maar dat heeft er niets mee te maken. Ik mag van mijn ouders nog steeds bij hen blijven wonen." zei Carla. "Het probleem is dat ze een nieuw pleegkindje willen, en dat daardoor die mensen van de pleegdienst bij hen over de vloer blijven komen. Ik wil niet dat die zich nog met mijn zaken bemoeien. Als ik hier ben dan kunnen ze hun neus niet in mijn zaken steken."

"Willen ze dan zoveel over je weten?" vroeg Jentel.

"Alles – ze wilden altijd al elk stom detail over mij weten; er ligt ergens een heel dik boek waarin je heel mijn levensverhaal kan lezen. Je kan er in terugvinden wanneer ik in bed plaste, wanneer ik een paar dagen na elkaar minder at, of ik veel vriendjes had toen ik op school zat – alles dat je maak na bedenken. Op basis van al

die dingen besloten ze of ik daar, bij mijn ouders, op mijn plaats zat of niet. Ik was altijd zó bang om iets verkeerd te doen of mis te zeggen, waardoor ze mij weer naar een ander gezin zouden sturen. En je hebt niet de hele tijd dezelfde mensen. Ik heb in al die jaren meer dan tien begeleiders gehad en het eerste dat ze doen, als ze jouw dossier toegewezen krijgen, is heel jouw verhaal lezen. Soms zat er ineens iemand tegenover mij aan tafel die ik nog nooit had gezien, en wiens naam ik niet eens kende. Maar hij wist wel dat ik toen ik zes jaar was, op een zaterdagavond in de laatste week van mei in mijn bed heb geplast omdat ik een nachtmerrie had. En dat ik, toen ik tien jaar was, een keer met mijn fiets ben gevallen en dat ik daardoor een litteken op mijn rechter dij heb."

"Dat zal wel raar aanvoelen" gaf Jentel toe.

"Je mag gerust zijn – en zo was het tot vorige week."

"Maar jij bent nu toch geen pleegkind meer, dus moeten ze je dan nu niet met rust laten?" vroeg Jentel. "Ja, maar dat doen ze niet. Ik antwoord niet meer op hun vragen, maar ze stellen ze dan gewoon aan mijn ouders. En omdat die graag nog een pleegkindje willen, doen ze wat de pleegdienst wil. En zo komt al mijn privé toch terug bij die mensen terecht, en dat wil ik niet meer. Daarom ben ik nu al naar hier gekomen. Wat mijn ouders niet zien of horen dat komt de pleegdienst niet te weten."

Ze hadden dus allebei een goede reden om al zo vroeg naar hun kot te komen. Wat Jentel niet begreep, was waarom Carla ook zo weinig geld had. "Mijn moeder gunt het me niet, maar waarom krijg jij niet wat meer geld mee?" vroeg ze aan Carla. "Mijn ouders hebben gewoon niet veel." zei Carla. "Ik zal werk moeten zoeken en het beste hopen, want ze kunnen maar een deel van de kosten van mijn studies betalen." Jentel knikte. "Ja, ik zal ook snel werk moeten zoeken, als ik eten wil blijven kopen." zei ze.

Een beetje gezelligheid

Midden in de nacht klonk een geluid in de kamer naast die waar Jentel sliep. Het was niet de kamer van Carla maar de andere kamer vanwaar het geluid klonk. Jentel werd er wakker door en lag verbaasd te luisteren – ze had gedacht dat Carla en zij de enigen waren die al op kot zaten. Eerst kon ze niet goed thuisbrengen wat ze hoorde, maar dan begreep ze dat het een vrijend koppeltje was. Heel even kon ze de stem van de man horen; dan hoorde ze enkel nog het kreunen van de vrouw.

"Zo fake – zelfs mama doet beter alsof." zei Jentel.

Ze draaide zich om en probeerde niet te luisteren, maar dat lukte haar nu net zo min als toen ze nog thuis was. Dus bonkte ze zoals ze thuis deed met haar vuist op de muur, om duidelijk te maken dat het stiller moest. "Steek haar benen in de lucht en maak het af; of geef het op en ga slapen." riep ze door de muur. Nog geen